

UZASADNIENIE

Powódka K. B. w pozwie przeciwko (...) S.A. w W. domagała się zasądzenia kwoty 7.590,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 13 stycznia 2017 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, na skutek którego uszkodzeniu uległ należący do powódki samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Odpowiedzialność za zdarzenie ponosi sprawca posiadający ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym. W toku likwidacji szkody pozwany wypłacił powódce odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu w kwocie 15.898,93 zł. Powódka podniosła, iż za wypłaconą przez ubezpieczyciela kwotę nie była w stanie przywrócić pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Zdaniem strony powodowej ubezpieczyciel zaniżył wysokość odszkodowania poprzez ujęcie w kosztorysie niskiej jakości części zamiennych oraz zastosowanie stawki za robociznogodzinę w granicach nie występujących na rynku. Przeprowadzona na zlecenie powódki kalkulacja kosztów naprawy wykazała, iż koszt naprawy wynosi 23.489,48 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany **(...) S.A. w W.** wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Pozwany uznał za bezsporny fakt wystąpienia szkody w dniu 13 stycznia 2017 roku w pojeździe należącym do K. B. oraz swoją odpowiedzialność z tytułu zaistniałej szkody. Pozwany zakwestionował jednak żądanie pozwu, uznając je za zawyżone. Zdaniem strony pozwanej kwota przyznanego odszkodowania była wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Zauważył, że pojazd poszkodowanej miał w momencie szkody 7 lat i nosił ślady wcześniejszych napraw, w tym przy użyciu części nieoryginalnych (szyba czołowa). Tym samym pozwany w swojej wycenie użył części oznaczonych symbolem(...)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 stycznia 2017 roku w miejscowości N. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powódki K. B.. Sprawca kolizji – kierowca samochodu marki I. o numerze rejestracyjnym (...) miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym (...) S.A. w W.

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu. W toku postępowania likwidacyjnego szkody na mocy decyzji z dnia 2 lutego 2017 roku pozwany przyznał powódce odszkodowanie za szkodę w wysokości 15.898,93 zł.

(okoliczności bezsporne, akta szkody nr 1134678/1221028)

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powódki marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu stawek za prace blacharskie i mechaniczne oraz czynności lakiernicze w wysokości 90,00 zł/rbg oraz przy zastosowaniu części nowych i oryginalnych wynosi 22.351,54 zł. Przed szkodą w pojeździe powódki zamontowane były części oryginalne, poza szybą czołową.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego R. S. k. 49-62)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo co do zasady zasługuje na uwzględnienie, natomiast co do wysokości zasadne jest w przeważającej części.

W niniejszej sprawie pomiędzy stronami nie było sporu ani co do okoliczności kolizji drogowej z dnia 13 stycznia 2017 roku, winy kierowcy posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń ani tego, że odpowiedzialność za szkodę co do zasady ponosi pozwany w związku z

zawartą ze sprawcą umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Nadto, należało mieć na uwadze, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany zakład ubezpieczeń przyjął co do zasady odpowiedzialność za poniesioną przez powódkę szkodę i przyznał jej odszkodowanie w wysokości 15.898,93 zł. Zatem, jedyną kwestią sporną pomiędzy stronami była wysokość szkody.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego - R. S. (2).

Oceniając materiał dowodowy Sąd uznał, iż dowody z dokumentów w postaci akt szkody są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów. Za w pełni wiarygodny dowód w sprawie Sąd uznał także dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego R. P. wszystkim Sąd miał na uwadze, iż przedłożona przez biegłego opinia jest jasna, logiczna, nie zawiera żadnych luk czy sprzeczności. Nadto, opinia biegłego nie budzi żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy wiedzy powszechnej. Istotnym również jest, iż opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W tym stanie rzeczy przedłożona przez biegłego ekspertyza stanowiła podstawowy dowód, na którym Sąd oparł rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powódka wykazała – wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego – że przyznana jej w toku postępowania likwidacyjnego kwota 15.898,93 zł tytułem odszkodowania nie kompensuje całości poniesionej szkody. Na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego Sąd ustalił bowiem, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powódki wynosi 22.351,54 zł. P. wszystkim należy wskazać, że w przypadku pojazdu powódki przy szacowaniu kosztów naprawy należało uwzględnić części nowe i oryginalne oznaczone symbolem (...), Zastosowanie bowiem takich części w miejsce uszkodzonych elementów oryginalnych pozwoliło na przywrócenie pojazdowi jego poprzednich właściwości, w przeciwieństwie do części oznaczonych jako (...) (tj. części o porównywalnej jakości szczególne polecanych przez dystrybutora). Ponadto biegły uznał, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, iż w samochodzie powódki zamontowane były części oryginalne, poza szybą przednią, która jednak nie została uszkodzona na skutek kolizji, a zatem nie zachodziła potrzeba jej wymiany. Biegły podkreślił, że rozpatrywana szkoda likwidowana była z polisy OC sprawcy zdarzenia, zaś przy likwidacji takiej szkody, wbrew twierdzeniom pozwanego, nie występują jakiegokolwiek zależności wiążące wiek danego pojazdu (wyeksploatowanie części) z wysokością wyliczonego odszkodowania. Także w ocenie tutejszego Sądu nie można na poszkodowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów (tzw. zamienników). Części te muszą odpowiadać jakością częściom oryginalnym, gdyż tylko w tym przypadku możliwe jest odzyskanie stanu technicznego, zdolności użytkowej i wyglądu estetycznego, jaki pojazd posiadał przed wypadkiem. Ponadto, nie bez znaczenia jest fakt, że wartość pojazdu zależy nie tylko od jego marki, wyposażenia i okresu eksploatacji, ale i sposobu utrzymania, a dokonywanie napraw przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych postrzegane jest powszechnie jako lepsze dbanie o stan auta, niż jego naprawianie przy użyciu części używanych bądź nie mających autoryzacji producenta. Niewątpliwie naprawa samochodu przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych jest droższa, jednak oczekiwanie pozwanego, że powódka naprawi swój samochód w sposób możliwie najtańszy jest sprzeczne z regułą wyrażoną przepisem art. 361 k.c. Sama zaś okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Celem naprawy jest bowiem przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Zatem dopiero gdy pojazd został przywrócony do stanu poprzedniego można mówić, iż szkoda została naprawiona, a obowiązek ubezpieczyciela wygasa. Nadto, należy podkreślić, iż zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Dodatkowo podkreślić należy, iż wykładnia przepisów art. 361 § 2 i art. 363 § 2 k.c. prowadzi do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Wynika to z przyjętej w polskim systemie prawnym zasady pełnej kompensacji szkody. Mając zatem na

uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd ustalił wysokość należnego powódce odszkodowania przy uwzględnieniu cen części oryginalnych.

Poza cenami części zamiennych, kwestią sporną pomiędzy stronami były też stawki za prace blacharsko – mechaniczne oraz prace lakiernicze. Na podstawie dowodu z opinii biegłego Sąd ustalił, że stawki przyjęte przez pozwanego ubezpieczyciela były odpowiednie. Jak wskazał biegły stawki za prace naprawcze stosowane na rynku lokalnym, tj. w miejscu zamieszkania powódki kształtowały się w granicach 80-100 złotych netto. Strony nie kwestionowały opinii również w tym zakresie.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd przyjął, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia samochodu marki A. (...) do stanu sprzed kolizji wynosi 22.351,54 zł. Biorąc jednak pod uwagę, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał już poszkodowanej odszkodowanie w kwocie 15.898,93 zł, należało – na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (...) – na rzecz powódki zasądzić różnicę pomiędzy tymi kwotami, tj. kwotę 6.452,61 zł. Jednakże Sąd na skutek omyłki rachunkowej w pkt I wyroku zasądził kwotę 6.452,69 zł. Ponadto – na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (...) – Sąd zasądził od powyższej kwoty odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 17 lutego 2017r. do dnia zapłaty. Zważyć bowiem należało, że szkoda pozwanemu została zgłoszona najpóźniej w dniu 17 stycznia 2017r. (data dokonania oględzin), a zatem na dzień 17 lutego 2017r. roszczenie powódki było już wymagalne. Jednocześnie należy przyjąć, że pozwany jako profesjonalista dysponujący fachowym zespołem rzeczoznawców samochodowych oraz niezbędnymi środkami technicznymi był w stanie w terminie wynikającym z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych ustalić zakres szkody i wysokość należnego powódce odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804), przyjmując, że powódka uległa tylko w nieznacznym zakresie, wobec czego zasądził od pozwanego na rzecz powódki koszty w pełnej wysokości tj. w kwocie 3.161,02 zł. Koszty strony powodowej stanowiły opłata sądowa od pozwu (380 zł), wykorzystana część zaliczki na koszty opinii biegłego (964,02 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.800 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

S.(...)